
La lliga dels llibres

**SELECCIÓ
BIBLIOGRÀFICA
PER A L'ALUMNAT DE
CINQUÈ DE PRIMÀRIA**

**Biblioteques de
l'Hospitalet**

L'Hospitalet de Llobregat
Curs 2013-2014

LA Lliga dels Llibres

Curs 2013- 2014

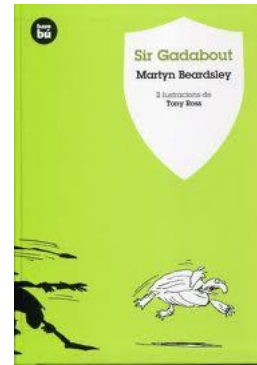
1	Sir Gadabout , de Martyn Beardsley Bambú, 2010
2	Minimalario de Pinto y Chinto Kalandraka, 2011
3	Las maletas encantadas de Joan Manuel Gisbert Narval, 2011
4	Jo, Elvis Riboldi i el restaurant xinès de Bono Bidari La Galera, 2011
5	En Batu 2 Bang Ediciones, 2010
6	Molsa de David Cirici Edebé, 2013
7	La vela que no se apagaba y otros misterios con solución d'Antonio Lozano A buen paso, 2012
8	Les vacances d'en Felip Marlot de Joaquim Carbó Barcanova, 2013
9	L'Empaitagrills i la Noia de la Lluna de Josep-Francesc Delgado Roure de Can Roca, 2012
10	Jan Plata. La crida dels pirates de Josep Lluís Badal La Galera, 2013
11	El Che Guevara viu al setè de Bertrand Solet Takatuka, 2013
12	El misteri de la tifa de gos abandonada d'Anna Cabeza Bambú, 2012
13	Sputnik de Bettina Obrecht Takatuka, 2013
14	Com el plomissol de Joana Raspall La Galera, 2013
15	El castell del doctor Franchini de Lluís Livan Cruilla, 2012

Sir Gadabout

Martyn Beardsley

Ed. Bambú

Barcelona: 2010

De la cort del Rei Artur i els cavallers de la Taula Rodona se n'han escrit moltes històries i les seves llegendes han estat admirades durant molts segles. Tothom ha sentit a parlar d'Ivanhoe, de Lancelot, de Merlí i de la reina Ginebra. Però allà també hi havia un Cavaller anomenat Sir Gadabout que va ser conegut perquè era el Pitjor Cavaller del Món, el més desastrós de tots els Cavallers que es puguin imaginar.

La novel·la, la primera de la sèrie, ens presenta a Sir Gadabout, al seu cavall i al seu fidel ajudant. Ens situa el personatge en situacions habituals com pot ser una justa, un torneig a llança, o en moments aparentment fàcils de resoldre com pot ser baixar un gat d'un arbre.

Un dia la reina Ginebra desapareix i Sir Gadabout i Sir Lancelot són enviats a la seva recerca. Aquí s'inicien un seguit d'episodis esbojarrats farcits de situacions còmiques.

Una novel·la fàcil de llegir que ens fa riure a cada plana, ben explicada. Les il·lustracions de Tony Ross són el complement perfecte per a aquesta aventura.

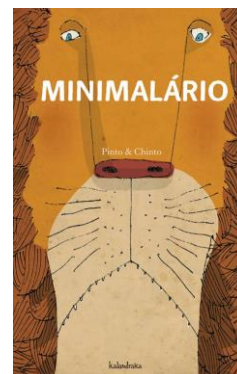
Així doncs, als dos cavallers no els quedava més remei que acabar la lluita a peu. Van desembeinar les enormes espases que duien i van avançar l'un cap a l'altre. Sir Gadabout va pensar que podia provar d'espantar Sir Lancelot. Va adoptar una postura amenaçadora i va brandir l'espasa mentre cridava ben fort: "AUUHH!". Sir Lancelot immediatament va fer un cop lleuger amb l'espasa i va tallar l'orella esquerra de Sir Gadabout.

Minimalario

Pinto y Chinto

Ed. Kalandraka

Sevilla: 2011

"Minimalario" és un llibre d'històries mínimes protagonitzades per animals diversos: salvatges i domèstics, vertebrats, i invertebrats, voladors, terrestres i aquàtics.

El llibre amb els 114 animals és, segons els seus autors, «com una arca de paper amb històries d'animals a bord». En ell s'expliquen històries de balenes que canten a la dutxa, vespes a les que els hi agrada molt el dolç, cucs de seda molt treballadors o llangardaixos que es tomben sempre en la mateixa pedra a prendre el sol. Hi ha, també, animals humanitzats que afronten situacions surrealistes amb solucions imaginatives, com el gall que desafinava, o la lluern sense llum. Altres presenten estranyes qualitats, com la vaca boja que donava llet de cabra, o el calamar feliç que deixava anar tinta de colors. Tots els animals, des del talp afortunat a la hiena riallera, experimenten anècdotes que es resolen jugant a l'equívoc, buscant el doble sentit, el "nonsense" i l'humor intel·ligent. Les il·lustracions comparteixen el caràcter minimalista dels textos, són retrats caricaturescos que presenten els personatges en postures divertides.

El llibre combina els textos molt breus amb les il·lustracions, són històries de cinc o sis línies que tenen com a protagonista un animal per cada una de les històries.

Este era un camaleón que no sabía cambiar de color. Viendo que los demás camaleones sí podían, se ponía verde de envidia. A veces se burlaban de él, y se ponía rojo de ira. Llegó a enfermar, y se puso amarillo. Con la fiebre deliraba, y creyó ver un fantasma, y le entró pavor, y se puso blanco. El pobre camaleón estaba negro. Para consolarlo, su madre le preparó una tarta enorme, y se puso morado.

Las maletas encantadas

Joan Manuel Gisbert

Ed. Narval

Madrid: 2011

L'aparició d'una misteriosa maleta al mig del bosc revoluciona els animals que hi viuen i els planteja moltes preguntes: que hi haurà dintre? Qui l'ha portada fins allà? Qui podrà quedar-se amb ella? I com aconseguiran obrir-la? La musaranya, que és la que ha trobat la maleta aparentment abandonada, no vol pronunciar-se sobre si en el seu interior hi haurà instruments de música que allarguin la vida als qui escoltin els seus sons, pergamins amb les paraules més belles de tots els idiomes, rialles que vénen de milers d'anys abans, claus per obrir torrasses solitaris i castells enigmàtics o urnes de vidre amb flors immortals. . . L'única cosa que creu és que, quan aconseguixin obrir-la, les vides de tots ells canviaran.

Quan arribi un home desconegut que es mou furtivament pel bosc es produiran revelacions sorprenents i inesperades. . .

Una narració d'en Joan Manuel Gisbert que ens retorna seus primers llibres plens de misteris, amb un vocabulari ric i magnífic.

Aquella primavera había llovido mucho. El bosque estaba más frondoso y exuberante que nunca. Tenía todos los verdes del mundo. Daba gloria verlos. La musaraña avanzaba a través de la hierba. Los tallos, más altos que ella, la ocultaban. Se abría paso con suavidad. La hierba le hacía cosquillas en el hocico. Yeso le gustaba mucho. De pronto, vio algo inesperado a poca distancia y se detuvo. Había un bulto extraño entre unos matorrales. Estuvo un rato observando. Luego se acercó un poco más, muy despacio.

Jo, Elvis Riboldi i el restaurant xinès

Bono Bidari

Ed. La Galera

Barcelona: 2011

Jo, Elvis Riboldi és una novel·la gràfica que segueix l'estela del "diari d'en Greg" i altres llibres similars, però que està fet per autors catalans. L'Elvis és un noi com n'hi ha tants a les nostres aules, però a la vegada és molt especial. Uns diuen que és el mateix dimoni. *L'Elvis Riboldi* és un noi diagnosticat d'hiperactiu, una situació que és bastant freqüent a les nostres escoles. Els seus fracassos a l'escola, els embolics en què es fica, l'estrambòtic mestre... Anem coneixent les seves aventures, alternant la narració en forma de diari amb una il·lustració en format còmic.

En aquesta segona aventura, l'Elvis viu amb alegria la inauguració d'un restaurant xinès al seu carrer. La felicitat ja és total quan l'Elvis s'assabenta que el restaurant ofereix un bufet lliure a un preu assequible. I, a més a més, per si això fos poca cosa, l'Elvis i en Boris es fan amics d'en Sunte Lee, el fill dels propietaris del restaurant. Tot d'una, però, comencen a desaparèixer els gossos d'Icària i totes les sospites recauen sobre la família d'en Sunte Lee. Amb l'ajut del Sr. Lugosi i de l'Emma, l'Elvis i en Boris comencen una investigació farcida de malentesos, humor, arts marcial, gossos desapareguts i enigmes.

Vaig veure que a prop nostre hi havia un aquari ple de llagostes. No ho vaig poder evitar: vaig fer una juguesca amb en Lagunilla. La cosa consistia a posar la mà a dins de l'aquari per veure qui aguantava més estona la mà a dins.

En Lagunilla va ficar la mà a dins de l'aigua només un instant, perquè és un covard. Jo vaig aguantar amb la mà a dintre més d'un minut, però de poc va anar que una llagosta no m'arrenqués un dit.

En Batu 2

Tute

Ed. Bang

Barcelona: 2011

Juan (Tute) Matías publica unes tires setmanals al diari argentí *La Nación* des de fa més de tres anys. El personatge de les tires és un nen, en Batu, que té un punt de vista sobre la vida i la quotidianitat que ens recorda molt al de la mítica Mafalda.

En Batu té un gos que parla, Tútum, i junts reflexionen sobre tot allò que no entenen. De vegades sembla com si parlessin d'un altre planeta però el que fan és obrir-nos els ulls a tots nosaltres.

Aquest és el segon llibre recopilatori de les aventures d'aquest nen. Segur que ens encomanarà les ganes de llegir els altres dos.

Un bon còmic.

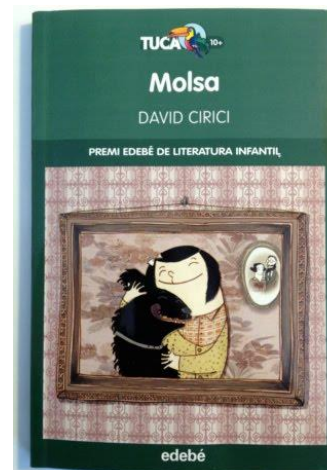

Molsa

David Cirici

Ed. Edebé

Barcelona: 2013

Molsa és un gos que, sense entendre el perquè de les guerres, ha vist com la seva llar i la família amb qui vivia desapareix en caure una bomba que ho destrueix tot. Entre les runes, busca sense èxit els seus dos nens, la Janinka i en Mirek. Però tot i que fuig per salvar la vida, i va passant per desventures i amos de la més variada condició (un circ de feres, un camp de concentració...), la sensació de pèrdua no desapareix i continua buscant en cada olor els seus nens.

Molsa és una història narrada en primera persona per un gos en la que l'autor ha fet un exercici d'autenticitat per parlar com ho faria un gos. Molt real el predomini del sentit de l'olfacte com a font de la informació que li arriba del món, i molt ben feta la descripció de les sensacions olfactives. Així mateix, és molt creïble també la ignorància que el gos demostra sobre tot el que passa al seu voltant. Només comprèn allò que un gos de debò deu comprendre, el que li arriba per la via dels sentiments i les sensacions.

Aquesta novel·la va guanyar, amb tot mereixement, el premi Edebé de literatura infantil. Per saber-ne més es pot entrar al bloc del gos Molsa (<http://elblocdemolsa.blogspot.com.es/>)

La Janinka era una nena que havia jugat amb mi. La nena que havia viscut a casa meva. A casa també hi havia un nen, un home que feia olor de fum i de tinta, i una dona que de vegades feia olor de ram de flors i, de vegades, de pastís de llimona. Això era quan jo tenia casa. I ja no sabia quan de temps feia, d'això. Havien passat molts dies i moltes nits des de l'última vegada que havia dormit al peus del llit de la Janinka, damunt la meva catifa gris, del mateix color gris que els arbres i els prats.

La vela que no se apagaba y otros misterios con solución

Antonio Lozano

Ed. A buen paso

Madrid: 2012

Un àlbum il·lustrat que planteja diversos enigmes. A cada una de les primeres planes trobem quelcom de sorprenent. Diversos exploradors troben prodigis de la natura en lloc inversemblants: una galeta calenta al Pol Nord, un piano perfectament conservat en una gruta del Perú, una palmera nana de Xangai enmig de l'espai, o una espelma que crema sota el mar. A partir d'aquestes troballes la comunitat científica fa mans i mànigues per trobar la raó de la seva existència.

A la segona part, els equips d'experts arriben a conclusions absurdes: La galeta la va crear un monstre de les neus; la vela, un dimoni; el piano de cua, un artesà amb la fusta d'un pi extingit i la palmera, un extraterrestre.

Ningú s'ho creu i, especialment, la Recoleta, una nena molt llesta que llegirà tots els llibres fins a trobar la solució, al final de l'àlbum.

Una combinació estupenda de textos i imatges que exploren camins literaris i tècniques artístiques innovadores com l'aposta per unes imatges "collage" que recreen la moda *vintage*.

Un paleontólogo que cogía la gripe cada doce de enero, buscaba la dentadura del único dinosaurio vegetariano que habitó el actual Perú.

Desenterró en cambio un piano de cola. Sin una mota de polvo ni una rayada, recién encerado y con un agradabe olor a pino.

Lucía tan radiante que parecía haver salido de la fàbrica diez segundos antes.

Doce, como máximo.

Les vacances d'en Felip Marlot

Joaquim Carbó

Ed. Barcanova

Barcelona: 2013

Aquesta aventura d'en Felip Marlot és la sisena d'un cicle que va començar fa més de trenta anys. En aquesta ocasió, l'acció se situa a Morvià, on el detectiu arriba disposat a gaudir d'uns dies de vacances... que no seran tan plàcids com ell preveia. El detectiu Marlot se les haurà de veure amb diversos casos misteriosos com l'aparició d'uns lleons abandonats, el robatori d'uns fils de coure i una partida de *paintball* realment perillosa. Entremig, el record i les narracions d'altres casos que ens toquen la sensibilitat com la del taxista que robava taxis durant la nit per tornar-los l'endemà al matí o la recerca d'unes arracades valuoses perdudes a la platja.

Es tracta d'una novel·la ben tancada, amb una lectura àgil i que en determinats paràgrafs et fa anar gairebé en diagonal per veure com acabarà. Com en moltes novel·les d'en Joaquim Carbó, hi és present un humor amable, un punt sorneguer, de persona que està al dia de tot el passa pel món i que és capaç d'apuntar-ho per fer-nos evident allò que ens envolta.

També hi ha un personatge amb molta presència, la Clara, mossa d'esquadra que ajudarà al detectiu a resoldre el darrer cas. L'autor deixa entreveure un cert *feeling* entre ells dos.

—Quan te n'has anat, en Sistacs i jo t'hem seguit a certa distància fins que t'hem perdut de vista. De sobte, quan hem sentit tot de trets després que cridessis com si haguessis embogit, hem fet via i t'hem vist que corries fins que, de darrera un arbre, ha sortit el miserable que t'ha clavat un cop de garrot al clatell...

Porto la mà allà on acaba de dir la meva amiga i hi trobo un bony considerable.

L'Empaitagrills i la Noia de la Lluna

Josep-Francesc Delgado

Ed. Roure de Can Roca

Barcelona: 2013

El llibre en explica la història d'en Roger, un noi que viu a Menorca amb els seus pares i es fa amic d'en Quel, un pescador que li mostra les meravelles del mar. Un dia en Quel li explica al noi que ja no queden foques a les illes Balears, i que segons la llegenda, antigament les foques que eren retornades al mar es convertien en noies de la Lluna.

A la novel·la hi trobem el món dels pescadors menorquins i la seva mar. És un món que va viure l'autor, en Josep-Francesc Delgado, quan era infant durant els anys seixanta del segle passat. La novel·la, breu, poc més de cent pàgines, ens parla dels valors fonamentals en la nostra vida: l'amistat, la solidaritat, l'agraïment, la bondat i la importància de tenir la consciència tranquil·la. Molt recomanable.

Els vells marins tenen ànima i els qui els cacen ignoren que, quan els maten, les ànimes dels vells marins passen a les dones que neixen perquè estan desesperats de tanta matança i volen viure. Són les dones de la Lluna blanca. Les dones més boniques i bones que hi ha al món. Només els qui han salvat vells marins reben el seu amor i el seu afecte. Es presenten quan el pescador n'ha salvat un. Són pobres i no se'ls coneix família ni lloc de naixença, per això tenen fama d'òrfenes.

Jan Plata. La crida dels pirates

Josep Lluís Badal

Ed. La Galera

Barcelona: 2013

La crida dels pirates és una història d'aventures plena de màgia, molt tendra i especial. Ens explica les aventures d'un nen, en Jan Plata, somiador, lector de llibres de nàutica, que viu en una caseta de la platja amb la seva mare. No se sap res del seu pare, i no té cap resposta a les seves preguntes.

A la casa hi ha una campana daurada que li han prohibit tocar. Però un dia, en Jan trenca aquesta regla, i la seva vida canvia perquè podrà conèixer al seu pare amb qui començarà una aventura inesperada, un viatge iniciàtic en el qual coneixerà un munt de criatures i personatges.

La crida dels pirates té dues parts ben diferenciades. Els sis primers capítols passen al poble i ens van situant els personatges. Hi ha alguns capítols tendres i emotius i d'altres que fan riure força. La segona part, a partir del capítol set, transcorre a bord de l'Estrella del Mar, el vaixell del seu pare, i recrea els llibres de viatges i aventures amb pirates bons i dolents, sirenes i altres éssers mitològics.

Aquesta obra va ser mereixedora del Premi Josep Maria Folch i Torres.

A popa, sobre la gran pla del timó, hi havia dos canons, tot d'ornaments de fusta i cinc finestres. «Avui soparem aquí!», va dir Tros de Sabre, i les va assenyalar. Les finestres deixaven caure una llum taronja sobre l'aigua. Al damunt, pintat en blau celeste sobre or, el nom: Estrella del Mar. I, a sota, el mateix nom en llatí: Stella Maris.

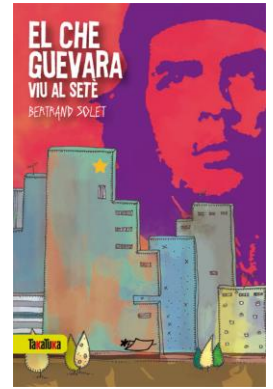
-És l'animal més lleuger, ràpid i segur del mar... -somiava en veu alta Tros de Sabre. La mare somreia i va picar l'ullet al Jan. El pare ho va veure-. Oh, vull dir després de tu, estimada! Bé, no volia dir un animal, no, jo...

El Che Guevara viu al setè

Bertrand Solet

Ed. Takatuka

Barcelona: 2013

—I si fos veritat que allò que el Germà Gran ha dit als tres dolents que li barraven el pas? I si el Che viu al setè pis d'aquest edifici? Si el Che fa tanta por als tres dolents, potser podrà ajudar-nos— Això és el que pensa la Granota, una noia de la classe de cinquè que, juntament amb els seus companys, en Vincent i el Paulo, investiguen si allò que ha dit el Germà gran és veritat.

Per això van a veure un altre veí, l'ancià senyor Ernest, un home que ha viatjat molt i que sempre explica la seva lluita amb un peix espasa al Golf de Mèxic, així com la seva memorable trobada amb un home molt valent anomenat Ernesto Guevara!

Aquesta visita serà decisiva perquè escoltant les històries del vell home (que és Ernest Hemingway, ni més ni menys!), aconseguiran la força i la convicció que els cal per resoldre un situació difícil.

Un llibre de lectura ràpida, molt amè i que planteja un fet força comú a les grans ciutats: persones sense papers, immigrants il·legals que són extorsionats. Un text breu que permetrà als alumnes de cinquè saber qui era el Che Guevara, conèixer les peripècies d'en Hemingway i disfrutar de les aventures d'aquests tres nois de Marsella.

La història de la Granota ens trenca el cor, costa de creure. És senzilla: el seu pare treballa en una obra, això ja ho sabem, però no té els papers en regla. Els tres dolents ho han sabut i amenacen que el denunciaran a no sé qui de la policia que coneixen; demanen diners per callar, estan pressionant: «paga», diuen, «o t'expulsaran!». No s'atreveixen a anar a l'obra per por dels treballadors, que potser no els rebrien gaire bé, però espion el pare de la Granota al barri. És per això que fa dos dies que no torna a casa i dorm en un altre lloc.

El misteri de la tifa de gos abandonada

Anna Cabeza

Ed. Bambú

Barcelona: 2012

L'Ascensió, la Carme i la Rosalia no són àvies normals i corrents. Viuen amb en Marcel, el nét de l'Ascensió, i comparteixen amb ell un passatemps curiós: resoldre misteris. Per això han decidit ajudar la seva veïna, la Margarida, a descobrir qui és l'amo del gos que cada dia li deixa una tifa davant de la porta. La seva investigació s'interposarà en els plans d'uns lladres que acaben de robar l'oficina del banc del barri. Els pispes no saben on s'han ficat. Armades amb agulles de fer mitja, plantofes i perfums anestèsics, les àvies estan disposades a tot perquè els lladregots no se surtin amb la seva. Una aventura trepidant amb molt d'humor, persecucions i astúcia..., molta astúcia.

La història ens l'explica en Marcel en primera persona però també hi ha un altre narrador que ens relata en tercera persona tot allò que el noi no veu.

Els personatges principals estan molt ben definits en les primeres pàgines.

El final del llibre és tancat i es resolen tots els fils de la història. En acabar tens la sensació que serà el primer llibre d'una saga i que tornarem a trobar-nos amb les germanes Crostó en un futur.

El vocabulari és molt senzill i el llibre és per alumnes poc lectors. S'agraeixen les imatges a tota pàgina que apareixen cada poques planes.

Mentrestant, dins del cotxe accidentat dels gàngsters, jo em sentia com si fos la catifa de l'entrada d'uns grans magatzems el dia que comencen les rebaixes del segle. El món m'havia passat per sobre. Vaig començar a moure algunes parts del cos per comprovar si m'havia trencat alguna cosa i vaig notar que no. Tot es bellugava. Pel que fa a l'estat de salut dels gàngsters, un concert d'ais i uis en do menor indicava que s'havien endut unes bones patacades i que devien estar plens de blaus i nyanyos...

Sputnik

Bettina Obrecht

Ed. Takatuka

Barcelona: 2013

L'Sputnik és un nen estrany que un dia apareix en un barri, entre les vies abandonades del tren, on altres nens juguen a construir cabanes i a inventar aventures. Va vestit amb un impermeable blau estrofolari i unes botes d'aigua de color rosa, encara que no plouguin, i diu que ha vingut d'un altre planeta. L'Adrià s'ho creu però la seva germana gran, l'Anna, i el seu amic Karim saben que els extraterrestres no existeixen.

L'Sputnik no és molt comunicatiu, però tots estan disposats a imaginar d'on ve i a intentar entendre el seu comportament estrany.

El llibre ens presenta els seus protagonistes, com senten i viuen cadascun d'ells les seves preocupacions i les seves alegries.

L'arribada d'un nouvingut a una comunitat suposa, en molts casos, que les persones reflexionem sobre la vida que portem i sobre les persones que ens envolten. El llibre és una invitació a descobrir que els nens poden tenir vides interessants i que hi ha autors que saben narrar amb molta intensitat els sentiments quotidians per convertir-los en una aventura.

L'Adrià empeny la porta i fa esmunyir per l'escletxa un full de paper enorme. Al full hi ha dibuixat un cercle enorme.

L'Anna arrufa el front.

—Què és això?

—El planeta on viu l'Sputnik. Que no ho veus?

—És ben pelat.

—Per això ha vingut a la Terra. Perquè aquí hi ha moltes coses interessants: edificis en construcció, zoos i televisors.

—Bestieses. L'Sputnik no és cap extraterrestre. És una persona normal i corrent.

Com el plomissol

Joana Raspall

Ed. La Galera

Barcelona: 1998

Aquest 2013 celebrem el centenari del naixement de la Joana Raspall. Hem pensat que el llibre de poemes de la lliga d'enguany hauria de ser un dels seus. Per això hem triat *Com el plomissol*, un llibre que conté 61 poemes variats i que tracten temes com les faules, les persones, els sentiments, la vida, els divertiments, etc.

Tal com apunta Josep Maria Aloy "Els poemes infantils de Joana Raspall tenen uns ingredients que els fan molt atractius i que pretenen sempre implicar el lector. En primer lloc, s'hi observa unes ganes enormes d'escriure, una gran passió per les paraules... conscient però que mai les paraules seran prou lluminoses per descriure un paisatge, una mirada o un sentiment. La seva obra poètica són reculls desiguals però que ofereixen una visió personal, candorosa i amb espurnes d'il·lusió sobre moments i fets de la vida i del món que ens rodeja. Molts dels poemes tenen un regust de cançó tradicional i destil·len alegria i bon humor. Normalment tracten sobre temes i sensacions ben païdes i mesurades i, per tant, plenes de saviesa i d'experiència vital. Escrits tots amb delicadesa i amb un vocabulari cuidat i precís, no sense una bona dosi d'ironia.

Una de les característiques principals de tota la poètica de Raspall és, doncs, la plenitud vital que desprenen. En ella tot és vida i vitalitat. Qualsevol element, objecte, detall, impressió, sentiment... és motiu per a un poema, breu, delicat, senzill, positiu, encoratjador i estimulador. Molts no sols tenen una musicalitat molt atractiva sinó que conformen imatges molt descriptives".

La pilota

Sóc la pilota
i estic cansada
de ser xutada
a tort i a dret;
i encara gràcies,
i no se'm xuta
amb vamba bruta,
i el camp és net!
L'únic que em toca
i amb simpatia
m'acaricia,
és el porter.
Per menys d'un ral
em desinflaria!
Per ell evito
fer un mal paper.

El castell del doctor Franchini

Lluís Oliván

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2012

Novel·la d'aventures protagonitzada per una colla de nois, el Miquel, la Laia, el Manel i el Xavier, que s'aventuren a entrar en un casalot abandonat que hi ha a prop del poble on viuen. D'aquest lloc es diu que hi passen coses estranyes, però en lloc de fantasmes el que troben és un noi de Mauritània. Es diu Mamadou i els conta que està buscant el seu germà petit, el Moussa, que fa dos anys que se'n va anar de casa els pares.

El Guillem i els seus amics faran tot el que és a les seves mans i més per ajudar-lo i s'empesquen un pla per mirar de localitzar el Moussa.

En poc més de cent pàgines breus, se succeeix una història ben creïble que conjuga el misteri i l'aventura, el valor de superar la por, amb l'amistat d'una colla i la solidaritat amb les persones nouvingudes, on s'hi deixen caure apunts sobre el món de l'escola, la informàtica, l'esport, el càncer, la immigració...

Llibre ben escrit i que es segueix amb interès.

El fantasma tenia la cara a tres pams de la meva. Va somriure. Per ser un fantasma s'assemblava molt a una persona: tenia la cara allargada, la boca grossa, les dents molt blanques i la pell molt fosca. No com la del Manel, que és de color marró clar, com l'aigua dels bassals quan els trepitges, sinó negra de debò. Si aquell era el doctor Franchini, jo me l'havia pas imaginat així.